

MERJA FORSELL

YSTÄVYYDEN AIKAHUONE

NOVELLI

YSTÄVYYDEN AIKAHUONE

Merja Forsell

YSTÄVYYDEN AIKAHUONE

novelli

© 2023 Merja Forsell

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki,
Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt,
Saksa

ISBN: 978-952-80-6874-7

YSTÄVYYDEN AIKAHUONE

Ystävyiden aihuoneessa kaikki luulevat tuntevensa itsensä ja toisensa. He istuvat vanhan, uurteisen tammen alla torin laidalla kesän kauniina kullankimalteisena päivänä. Puun varjon alla he keskustelevalt itsestään ja elämästään. Ystävyiden kuvan varjot ja valot vaihtuvat, on hetkiä, jotka tekevät tauluun raamit, mutta on myös hetkiä, joita on vaikea jäljittää tai maalata. Ohikiitävinä vilisevät mielessä ne hetket, joita muistellaan ja joista puhutaan. Ihmisyyden helmi ei koskaan hohda auringossa samanlaisena.

Jostain syystä – on varmaan niin kuuma, tulee *Merille* mieleen talvi. Meri sukeltaa lapsuuden maisemiin: hän kertoo tapahtuman, joka on jäänyt vaivaamaan hänen mieltään. Hänen lapsuutensa pihapiiriin kuului paljon 1960- ja 1970-luvuilla syntyneitä lapsia. Pihaleikkejä oli paljon: twistattiin, pomputeltiin superpalloa, pelattiin jalkapalloa, pesäpalloa,

kymmentä tikkua laudalla, purkkista, tennistä, nepattiin autoilla ja vaikka mitä rosvo- ja poliisileikkejä. Jo varhain luodut ystävyysseitot antoivat voimavaroja, mutta samanaikaisesti ne loivat mahdollisuuksia vääriin käytösmalleihin. Toisinaan kävi niin, että erityisesti tytöt ja pojat ottivat yhteen, heidän välillään tuntui olevan ainainen skisma. Heillä tytoilla oli jopa salapoliisikerho kerrostalon kellarissa. Siellä he suunnittelivat poikien päänmenoksi vaikka mitä konnankoukkuja. Kynsiä kirjaimellisesti teroitettiin, kunnes aikuiset olivat sitä mieltä ja erityisesti talonmies, että heidän kellaritoimistonsa aiheutti liikaa päänvaivaa, melua ja meteliä muille talonasukkaille. Heidät häädettiin päivänvaloon ja verhoihin peitetty kellarikoppi tyhjennettiin.

Salapoliisikerho oli parasta mitä Meri tiesi, siellä he saivat olla piilossa aikuisten ja vastakkaisen sukupuolen katseilta, vaikkei Meri tietenkään vielä niin silloin pojista ajatellut, mutta jotakin orastavaa siinä oli, jotakin joka kulminoitui aikuisten maailmaan ja tietoisuuteen jostakin heille lapsille

käsittämättömästä. Se oli jonkinlainen vihje tulevaisuudesta.

Yhtenä päivänä, kun Meri oli tulossa koulusta, olivat pojat päättäneet antaa hänelle lumipesun. Lieneekö niin, että hänen kiusaamisensa oli siitä johtuvaa, että hän oli vastaikään muuttanut naapurustoon. Meri kertoi, että hän oli päättänyt, ettei halunnut lumipesua. Hän juoksi peloissaan niin kovaa kuin pääsi. Koska hän ei keksinyt muuta keinoa, kiipesi hän rakenteilla olevan talon katolle. Se oli vielä työmaana, myöhemmin siitä syntyi seitsemänkerroksinen talo. Hän päätti myös, että mikäli pojat seuraavat häntä katolle, hän hyppää. Lumipesu ei tullut kysymykseen, ei, ei missään tapauksessa! Hän oli talon reunalla ja katsoi hyppypaikkaa valmiiksi, alla oli jonkinlainen suuri kasa. Oliko se hiekkakasa vai mikä lie? Hullusti siinä olisi joka tapauksessa käynyt, jos hän olisi joutunut hyppäämään. Onneksi kukaan ei seurannut Meriä ja aikansa odotettuaan, hän palasi rappusia pitkin alas ja meni kotiin itkemään. Hän oli linnoittautunut kotiinsa itkemään niin sydäntä

särkevästi, että oli vallan unohtanut hakea veljensä tarhasta, joka oli ollut hänen tehtävänsä koulun jälkeen. Kuinka ollakaan postilaatikko kolisi ja tarhantäti toi veljeä tarhasta kotiin. Itkuisella äänellä hän selitti, kuinka ilkeät pojat jahtasivat häntä koulumatkalla ja pyrkivät antamaan hänelle lumipesun. Hän oli päässyt pakoon, mutta ei enää uskaltanut lähteä ulos. Eikä sitä paitsi ollut itkuisena muistanut edes velvollisuuttaan, veljen hakemista tarhasta. Tarhantäti oli ollut hyvin ystävällinen ja oli rauhoitellut häntä. Oli kivaa, kun joku sentään kuunteli! Kerran sitten samaisesta postilaatikosta tipahti rakkauskirje. Siinä oli paperilla yksi suuri sydän ja paperin reunoilla paljon pieniä sydämiä. Tekstinä oli minä rakastan sinua, mutta tekstistä puuttui, kuka sen oli kirjoittanut. Se jäänee ikuisiksi arvoitukseksi, kuka rakastaa, mutta jääkö ikuisiksi arvoitukseksi se, kuka vihaa? Koulukiusaaminen oli paljon puhuttu aihe, sehän jätti monille arvet, jotka kertaantuivat elämässä. Mistä lähti se malli, joka kantaa väärää hedelmää, kyseli Meri? Meri oli asunut muutaman kuukauden uskonnollisessa sijaisperheessä

ja hänen kielenkäytössään oli jonkinlaista kerrostumaa uskonnollisen yhteisön vaikutuksesta.

Leena sanoo pohtineensa logiikan alkulähdettä eli mikä tekee meistä ihmisistä erilaisia? Miten esimerkiksi ystävykset toimivat? ”Muistatko Meri, kun ala-asteella soittelimme toisillemme ja sovimme, että pukisimme samanlaiset vaatteet kouluun?” ”Muistatko Meri, Leena innostuu.”

Meri kyllä muistaa kaiken tämän, hän oli salaa ihastunut Leenaan ja tämän voimakkaaseen persoonallisuuteen. Meri tekisi mitä vain, jotta Leena olisi onnellinen, ja niin hän periaatteessa on jo tehnytkin. Hän on unohtanut omat tunteensa ja kaivanut niille maahan piilopaikan symbolisesti. Meri miettii miksi hän ei voi olla onnellinen, onnellinen Leenan puolesta ja onnellinen itsestään. Leena on suorittajatyyppiä, hän ikään kuin suorittaa elämäänsä ja opintojaan ja unohtaa samalla elää. Etapista toiseen. Nyt hänellä on tutkielman teko meneillään ja hän haluaa jakaa mietteitään ja ajatuksiaan juuri siitä. Hän etsii jonkinlaista ratkaisumallia kirjoitukselleen.

Suhde Jussiin on kuitenkin jonkinlainen särö Leenan elämässä, hän ei ole toipunut onnettomuudestaan ja haki turvaa Jussista, mutta ei oikeastaan löytänyt sitä, mitä kaipasi.

Niin siitä logiikan alkulähteestä, kysymyksestä siitä, miten kaksi on eri asia kuin yksi? Hän oli valtavan innostunut aiheesta ja kertoi, että tätä samaa asiaa pohtii puolalainen elokuvaohjaaja Krzysztof Kieslowskin elokuva ”Veronikan kaksoiselämä” (La Double Vie de Véronique) vuodelta 1991. Hänestä elokuva on mysteerielokuva, sillä se saa meidät kyselemään, mikä on elämässämme salaista, näkymätöntä, mikä näkyvää. Jo siitä lähtien, kun hän näki elokuvan 1990-luvulla, on se jäänyt hänelle kirkkaana mieleen - kuvina tapahtumista, joita on vaikea ymmärtää, mutta jotka ovat läsnä elämässämme. Ystävyys, viha, rakkaus, onni, jokin suurempi voima, ovat elokuvan sisällöllisistä antia. Mitä niillä tarkoitetaan ja miten ne vaikuttavat elämässämme, kyselee Leena? Muut kyllä tunnistavat hänen tapansa pureutua asioihin, tapa tuntuu hieman

Keitä ovat nämä päähenkilöt, jotka kesäisenä päivänä pohtivat elämäänsä? Novelli avaa erilaisten suhteiden ketjua ystäväysten elämästä ja saa lukijansa pohtimaan ihmisyyden mittareita niin hyvässä kuin pahassa.

BoD



9 789528 068747